

Звіт

3-тьої проби на
ступінь скоба-
обсерватора

*пл. розв. КуТИНСЬКОГО
Андрія*

с.г. "Альбатроси"
ст. Івано-Франківськ

- 1) А.5.1 - Андріївські вечорниці. Сценарій (+ в цифровому варіанті на диску)
- 2) А.1.1 - 14 точок Пластового Закону. Опис гутірок (+ в цифровому варіанті на диску)
- 3) А.1.3 - Допис до Пластової преси. Допис (+ в цифровому варіанті на диску)
- 4) Б.3.2 - Виховна праця. Звіт (+ в цифровому варіанті на диску)
- 5) Б.2.1 - Провідництво (бунчужництво). Копія таборового звіту
- 6) Б.1.4 - Пластові курені. Книжечка (+ в цифровому варіанті на диску)
- 7) В.1.1 - Громадська діяльність (екскурсія). Подяка юнаків і фото (тільки в цифровому варіанті на диску)
- 8) Г.3 - Летунський вишкіл. Книжка (подібно до якої читались гутірки-інструктажі на вишколі)
- 9) Г - Табір. Посвідка (+ в цифровому варіанті на диску)
- 10) Життепис (+ в цифровому варіанті на диску)

Життєпис

Я, **Кутинський Андрій Ярославович**, народився 21 серпня 1986 року в м.Івано-Франківську (Україна). В 1993 вступив до першого класу СЗОШ№10 м.Івано-Франківськ. Після восьмого класу поступив в Фізико-Технічний Ліцей, де поглиблено став вивчати фізику і математику. Декілька раз брав участь в міських олімпіадах з цих предметів. Протягом навчання брав активну участь у житті ліцеї (співав в хорі, виступав на конкурсі пісні та струю, був технічним редактором Ліцейного Вісника).

У 2003 році закінчив ліцей і вступив до Івано-Франківського Національного Технічного університету Нафти і Газу на спеціальність Видобуток нафти і газу.

З квітня 1999-го я є членом Пласту НСОУ, самостійного гуртка "Альбатроси" (де виконував обов'язки двічі заст.гурткового, гурткового)

Пластові осяги

Дата складання пластової присяги – 24 серпня 2002 року.

Дата іменування розвідувачем – 12 травня 2003 року.

Здаю третю пробу "скобиного лету" на ступінь скоба-обсерватора і виконую обов'язки гурткового скарбника с.г."Альбатроси" в станиці Івано-Франківськ.

Пройшов МВТ „Лісова Школа” (2004) і здобув Крайовий вишкіл виховників (2004), дошкіл виховників (2002). На даний момент я є виховником гуртка "Кукарачі".

Складені вмілості: медицина 1,2; філателія; куховарення; табірництво; писанкарство; астрономія 1,2; одне, два пера; спортові ігри; співи 2, парапланеризм, альпінізм, мандрівництво, летунство, домашня зарадність 1-2.

Маю 3-тє відзначення за активну діяльність в станиці та проведенні станичних акцій.

Відбуті табори: "Летюча бригада" (2000), „Стежками героїв”, ЮМПЗ – високогірний табір „Смотрич” (2002), КЛТ "Чота Крилатих" (2003), МВТ „Лісова Школа” (2004)

Брав участь в організації (і організовував) пластових акцій: курінні табори "Шлях Аріїв", „Тінь Сонця” (2004 в.о. бунчужного), Свято Весни (2002-04 в.о. булавного), ВПП „Школа Зимового Мандрівництва” (2004 в.о. писаря) станична Спартакіада (2003 – в.о. бунчужного), вечірки, ватри, відкриття Станичного Року (2003, 2004 – в.о. бунчужного)

Громадська діяльність

Попереднього року я був членом Всеукраїнського Громадського руху "Школа Безпеки" МНС України.

Влітку 2004 року був керівником команди „Легіонер” (НСОУ Пласт) в міських патріотично-туристичних змаганнях „Чорний Ліс”, де команда зайняла І-ше місце.

Брав участь в скаутському таборі „Витоки” в

ПРОЕКТ А.1.1 – Пластовий Закон

Сходини було проведено гуртку "Торнадо", що пластує менше 2-ох місяців.

1-ша гутірка:

Оскільки гурток пластує не дуже довго, то юнаки ще не встигли познайомитись досить добре один з одним. Під час ігор їх кожен раз переділювали, для знайомства.

Спочатку була гра "Асоціації". Гурток було поділено на дві частини, одна з яких мала описати – яким має бути пластун і що він має робити, а друга – навпаки. Далі команди представляли свої описи.

Під час гутірки було пояснено і обговорено перших 7 точок пластового Закону, в якому юнаки приймали активну участь.

В кінці гутірки була гра "Крокодил". Юнаків було поділено на дві команди. Кожній команді було загадано певну точку з пластового закону, яку вони мали цілою командою пояснити за допомог певних інсценізацій.

2-га гутірка:

На початку гутірки була гра "Пантоміма". Кожен учасник мав показати певні точки пластового закону за допомог одного руху.

Далі юнаки записували, 14 точок пластового Закону.

На цій гутірці було пояснено і обговорено наступні 7 точок (8-14) пластового Закону, в якому юнаки також приймали активну участь.

В кінці гутірки була гра, в якій юнаки мали завдання намалювати певну точку пластового закону за допомогою декількох малюнків (коміксу).

ПРОЕКТ А.1.3 – Допис

Зараз про пластунів говорять дуже двозначно і некоректно, коли особливо звертаються до їх виконання чи то дотримання пластового закону(14 точок). Багато людей закидає пластовій молоді, що вона не словна, не дбає про природу, не ввічлива, а особливо не дбає про своє здоров'я. Саме ця точка, де йдеться, що пластун дбає про своє здоров'я і найбільше дошкуляє репутації пласту, як такого, в цілій Україні та пластовому світі загалом. Через неї з лав Пласту йде дуже багато молоді, яка не витримує тиску на свою свободу у виборі та діях. Але якщо подивитися з іншого боку, то ми бачимо цілком хорошу ситуацію. У пласті залишаються найстійкіші, найвитриваліші, треновані юнаки та юначки, які справді з гордістю можуть називатися цвітом нації. Ті хто не витримує або не дбає про здоров'я: вживає алкоголь у юнацькому віці, курить цигарки, прогулює уроки фізкультури, надмірно їсть та запливає жиром – не можуть реалізувати себе у пластовому житті. Вони порушують правила великої гри і тому їх "дискваліфікують". Звичайно є дуже багато випадків, щодо прихованої гри, але всерівно рано чи пізно про це дізнаються. Тоді цій людині мало б бути соромно дивитися своїм друзям в очі. Тоді він не тільки порушує точку про здоров'я, але й про чесність. У даному випадку він обманював. Але піклування про своє здоров'я на цьому(куріння, алкоголь) не обмежується. Це дуже широке розуміння, яке часто викликає різні дискусії у вищих рядах пласту і таке інше. Пластовий закон є складною до дотримання штукою. І гадаю, що немає такого пластуна, який би чітко слідував закону. Це так само як і в природі немає нічого досконалого. Але ми не про досконалість і першість. Пластун передовсім повинен прагнути до тієї досконалості. Він повинен намагатися бути таким і тягнути за собою своїх друзів. Для того і є самовиховання у пласті, яке базується на цих 14 точках пластового закону.

Отже, ніхто ніколи в пласті нікого не заставляв дотрисуватися чітко і без відхилень цих точок. У пласті намагають подати правильне їх розуміння та наслідування. Тобто юнак чи юначка повинні під впливом гри дійти самі до цього. Вони повинні зрозуміти важливість та необхідність чотирнадцяти точок пластового закону.

ПРОЕКТ А.5.1 – Андріївські вечорниці

День св. Андрія Первозванного припадає на 13 грудня стародавня християнська легенда каже, що апостол Андрій Первозванний проповідував християнство в самому Царгороді, а також в околицях нашої столиці – Києва.

Хоч Андрій Первозванний – християнський святий, але в народній традиції звичаї і обряди в день цього святого мають стародавній, дохристиянський характер: угадування майбутньої долі, заклинання, ритуальне кусання “калити”.

Для пластунів Андріївський вечір – це нагода навчитись традицій українського ворожіння і побавитись у гурті хлопців і дівчат...

Господиня: *(журиється).* Уже й вечір, а ні дівчат, ні хлопців немає. Що то молодість, цілу ніч прогуляли б, тільки б музика та пісні. І то ж споконвіку так ведеться... Як згадаю... Літа... літа... Летять, наче орли сизокрили.

(В хату заходить гарно одягнена дочка Галя).

Господиня: Дочко, підмети хату, а то скоро дівчата придуть. Та не лінуйся, а то чоловік, як вийдеш заміж, учитьме... Знаєш, як у тій казці було...

Галя: Як це учитьме? Та годі, мамо, вам таке говорити. Хіба я не вмю нічого робити? А хто оце стільки вишивав?

Господиня: Гаразд, Галю, допоможи мені стіл накрити, а то вже хтось іде.

(Стук у двері. Входять дівчата, наспіваючи пісню «Двічі в одну річку не вийдеи»).

Господиня: Заходьте, гості дорогі, сідайте, знаєте, дівчата, як колись Андріїв вечір святкували?

Дівчата. А й справді, сьогодні Андріїв вечір!

1-а дівчина: У цей вечір дівчата робили різне ворожіння - яка доля чекає, хто буде її судженим, коли вийде заміж.

2-а дівчина: Та хіба можна вгадати свою долю Не вірю я в ці ворожіння!

3-я дівчина: А ви колись ворожили?

Господиня: Авжеж. Пам'ятаю, як напекли котиків та покликали собаку, так він одразу мого й з'їв. Так вийшла заміж у м'ясниці за свого Гната.

4-а дівчина: Мати розказувала – як вони воду у роті носили, а хлопці їм мішали. Як Свиридів Іван розсмішив Наталку — не принесла води. Якого то, плачу було... А були й такі, що духів викликали. Та цур йому! Давайте краще ворожити.

3-я дівчина: Часу пекти котиків уже нема, бо скоро хлопці придуть, але поворожити - поворожимо.

Всі: Ходімо!

(Виходять).

ВОРОЖІННЯ

1-а дівчина: Ой, там щось грюкнуло!

2-а дівчина: То хлопці, напевно... Дівчата! Готуймося! Зараз хлопці зайдуть, будемо їх сажею мастити!

Чути новий гуркіт за дверима. Дівчата вирішують подивитися, що це. Відчиняють двері.

Галя: То ж Тарас! *(хапають його за руки, затягують до хати)* Ах ти, негіднику! Хотів підперти двері, щоб не відчинялися, і прив'язати вінки до стріхи!

3-я дівчина: Невже хотів нам шкоди наробити?

4-а дівчина: Ну, то зараз покараємо тебе! Вкинем тебе, приміром, у воду або сажею вимастимо.

Тарас: Та відпустіть мене, дівчата!

3-я дівчина: Ні, не відпустимо. Хіба що відгадаєш наші загадки... Тато високий, мама широка, син зрячий, невістка сліпа. Що це?

Тарас: Небо, земля, день, ніч.

Дівчата: Відгадав!

1-а дівчина: А цю загадку відгадаєш? Скатертину біла увесь світ закрила. Що це?

Тарас: Сніг!

Дівчата: І цю відгадав!

2-а дівчина: А ось цю, напевно, не відгадаєш. Мати - гладуха, дочка - краснуха, син - кучерявий.

Тарас: А от і цю відгадаю! Піч, вогонь, дим! Відпустіть, дівчата!

Тарас жалібно співає "Чи я, тату, не доріс..."

Чи я, тату, не доріс,

Чи я, тату, переріс,

Чи не рублена хата,

Чи не люблять дівчата.

Галя: Як же так? Сьогодні свято, ми чекаємо на вас, хлопців, а ти заважаєш нам вечерю готувати.

Тарас: Вибачте, дівчата! Я більше не шкодитиму, а як відпустите, веселих хлопців повну хату приведу.

Дівчата: А не обманеш? Правда, приведеш?

Тарас: Їй-Богу, приведу.

1-й парубок: (стукає). Пустіть до хати!

3-я дівчина: Гарненько попросіть!

2-а дівчина (грюкає): Пес рябий, баран круторогий, ведмідь клишоногий, пустіть до хати!

Дівчина: Не пустимо в хату, бо дуже вас багато!

3-й хлопець: Пустіть ліпше, а то буде гірше!

4-а дівчина: Як візьмемо рогатини — поламаємо вам спини!

4-й парубок: Дівчатонька, голуб'ятонька, то ми ж не прийшли сваритися, а миритися. *(Заходять, приносять яблука, горіхи. Зупиняються біля порогу).*

Господар: О, та в нас повна хата гостей. А калита вже печеться, чи ви й забули, що сьогодні Андріївські вечорниці?

Господиня: І чого ти розбурчався? Нічого ми не забули. Калита печеться, от лише пана Калитинського ще не вибрали. Ось тобі коцюба і берися до діла!

Господар: Увага! Хто має бажання бути паном Калитинським?

1-й парубок: Я маю бажання бути паном!

Господар: Витримаєш іспит — пан, а ні — пропав. Знаєш, як дівчата тісто для пампушок замішують?

1-й парубок: Розчиняють тісто водою, що приносять ротом з семи криниць. І не дай, Боже, цю воду пролити.

Господар: Отак зараз і ти набереш води в рот. виїдеш перед наші ясні очі на коцюбі і якщо витримаєш хоча б кілька хвилин, не засміявшись, бути тобі паном Калитинським. Зрозумів? *(Хлопець виїжджає, гарцює).* Увага! Розступіться, люди! І-гі-гі! Кінь з водою повертається! Дорогу коневі!

Хлопець (розсміявшись): Пропав! Не бути мені паном! Хай вам грець!

2-а дівчина: Я пропоную, щоб паном Калитинським був Андрій, його ангел-хранитель підтримає, і кому, як не йому, панувати на святі Андрія.

Андрій: Дякую вам, друзі, але вибачайте, якщо когось прийдеться мазнути віхтем із сажею. Виграє той вершник, який, не засміявшись і не присівши, зуміє відкусити калити.

2-й парубок: *(на коцюбі під'їжджає до калити).* Здоров був, пане Калитинський!

Андрій: Здоров, пане Коцюбинський!

2-й парубок: Я їду калиту кусати.

Андрій: А я буду по зубах кресати!

3-я дівчина: Поганяйте, пане, коцюбу, розкривайте на коржа свою губу! Що за пан такий вельможа, що коржа вкусить не може?! Розкривайте ширше рота, щоб був такий, як ворота!

2-й парубок: сміється, віддає коцюбу другому.

Тарас: *(на коцюбі),* їду, їду калиту кусати!

Андрій: А я буду сажею писати!

Тарас: Мазнеш чи ні, а я на білому коні і калита мені. *(Відкушує).* Смачна калита! Вкусив — аж душа сонцем засяяла. *(Віддає коцюбу Стецькові).*

(Дівчина кусає калиту),

3-я дівчина: Щось їсти захотілося. Чи не захолола наша вечеря?

Господиня: Ну що ж, не соромтеся, розсідайтеся та й будемо вечеряти, їжте, гості, калиту на вечероньку святу!

3-я дівчина: Гаразд дівчата, давайте пригостимо наших хлопців пиріжками. Але спочатку почастуємо Андрія.

Анничка і 1-а дівчина підходять до Андрія з піснею "З'їж, Андрію, пиріжок". З'їж, Андрію, пиріжок — Він дуже смачненький. А у ньому всередині Мачочок дрібненький.

Андрій кусає пиріжок, а там всередині не мак, а горох!

Андрій: Чи ви, дівки, зроду-віку

Пирогів не їли,

Що ви свої пироги

Горохом начинили.

Нехай вас лихий знає

З цими пирогами.

Ви би краще розкидали

їх помежи псами.

Всі сміються.

1-а дівчина: Ой, вибач, Андрію! Ми не сподівалися, що саме цей тобі попадеться. Ану, візьми ще один.

1-й парубок: А що тут так смачно пахне? *(запускає руку у горщик)*

2-а дівчина: Еге, Василю, куди лізеш? Ти ще не заслужив, а вже їсти хочеш.

1-й парубок: О, а чим би то я мав заслужити?

2-а дівчина: А от, що я для тебе витягну, про те прислів'я, приказку чи загадку скажеш. Гаразд?

1-й парубок: Гаразд!

2-а дівчина витягає з горщика шматочок ковбаси.

2-а дівчина: Кажи, Василю, приказку!

1-й парубок: А щоб тобі цяя ковбаса та й до носа приросла!

Усі сміються.

2-а дівчина: І ти думаєш, що за таку приказку я дам тобі ковбаски?! А от не дам.

1-й парубок: Зачекай! Я інші знаю. І сало потало, і ковбасам лихо стало. Або: що, якби ковбасі та крила!

Кращої птиці не було б!

Знову лунає сміх. 2-а дівчина віддає Василеві шматок ковбаси, підходить до Петра.

Ворожка: Доброго вечора усім. Я тут ішла попри вас та почула, що у вас вечорниці. А чи знаєте ви, що на Андрія треба ворожити?

Господиня: Заходьте, сідайте (*ставить табуретку посередині світлиці*). Гостею будете.

4-а дівчина: А як, бабусю, ви вмієте ворожити? Може, замовляєте чи лікуєте різні хвороби, або на картах

чи на долоні гадаєте? А чи можете ви мені мою долю передрікти?

Ворожка: По-всякому вмію: і на долоні, і на картах, і на зорях, і на кісточках, і воду замовляти вмію! Ось дай мені свою руку! (*дивиться на долоню*) Довга лінія життя у тебе... і щаслива будеш! Чоловік добрий в тебе буде, і діти... хлопчик і дівчинка. Але якась з тобою пригода трапиться. Ось, дивись уважно: яка петелька тут.

3-й хлопець: А мені, циганко, погадаєш?

Ворожка: Звісно, хлопче. Позолоти руку, то скажу.

3-й хлопець дає ворожці декілька монет.

Ворожка: Бачу, що на тебе чекають великі зміни. Ти, козаче, підеш в люди. Станеш великим паном. Але жінка у тебе буде... пихата.

3-й хлопець: А чого це?

Ворожка: Бо має знатного тата.

Хлопці: От добре, будем знати, до кого у гості завітати (*сміються*).

4-й парубок: (*підштовхує Оленку*): А Оленці моїй поворожите? Чи вийде вона за мене заміж? Бо щось дуже крутить носом!

Ворожка: Житиме вона не з тобою, хлопче, та й тут, а поїде в далеку місцину.

4-й парубок: А де ж?

Ворожка: Ні, цього я, козаче, не знаю. Але чоловік буде в неї багатий та трохи скупий. Грошенята буде в мішки ховати. На чорний день збирати.

4-й парубок: Ой, щось ви, бабцю, загнули!

2-а дівчина: Нікуди я не поїду. Що може бути краще рідної домівки?

4-й парубок: Та я тебе й не відпущу.

2-а дівчина: Та й крім того ми вже сьогодні ввечері ворожили. Ми виходили на двір питали ім'я перехожих, того кого спитали звали...

Андрій: Та годі вам вже! Як будемо наперед долю знати, то швидка можемо старими стати. А ми ще молоді, тому гайда, хлопці, гуляти, дівчат розвеселяти!

Ворожка: Ну, ви веселіться, а я, стара, буду рушати, бо ще маю в іншу хату завітати. Бувайте здорові!

Всі: Бувайте і ви здорові, бабусю! А тепер пограємо у гру (*моргавки або пасок*)

Хлопці: Погуляли, повеселилися вдосталь. Час додому.

Дівчата: Дякуємо вам, пані-матко, за Калиту, за смачну вечерю.

Хлопці: Будьте здорові!

Господиня: Хай вам Бог помагає!

Проект організовувався спільно з пл. розв. Наталією Максименко.

Вперше в станиці хлоп'ячі ролі грали дівчата, а дівчачі - навпаки хлопці. Це і можливо було найбільшою родзинкою акції.

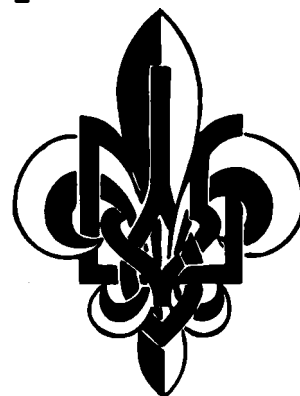
Господар - Наталя Максименко
Тарас - Христя Іванаускайте
Андрій - Юля Томин
Хлопці - Іра Герега, Наталя Пяткевич

Господиня - Кутинський Андрій
Галя - Днесь Назар
Ворожка - Семенів Степан
Дівчата - Гончаров Ілля, Процишин Андрій, Шегда Іван,
Яриновський Микола

Пластова бібліотека

КУРЕНІ УПЮ СТАНИЦІ ІВАНО- ФРАНКІВСЬК

Їхня історія та життєпис патронів

ПАТРОН КУРЕНЯ – це видатна особа з української історії, яка відповідає пластовому ідеалу. Кожен член куреня повинен знати життєпис свого патрона і намагатися наслідувати його кращі риси. Присвоєння куреню УПЮ імені відбувається після вибору патрона куреня курінним проводом і затвердження КПС.

© **Упорядкування, ідея, набір** - пл. розв.
Кутинський Андрій (с.г. „Альбатроси“)

Курінь УПУ ч. 22 ім. Марійки Підгірянки

Історія куреня

Історія 22 куреня почалась у далекому 1994 році символічного 22 липня. Саме в цей день три гуртки: "Лебеді", "Бриндушки" та "Срібні потоки" на чолі зі своїми виховницями: Олею Васьків, Любою Терлецькою та Зеною Вацебою провели перші підготовчі сходи. На цих же сходинах новостворений курінь вибрав барви курінної хустки, а саме три стрічки на чорному тлі, які, до речі, символізують перші гуртки: біла - "Лебеді", фіолетова - "Бриндушки", срібна - "Срібні потоки", а також і патрона. Ним стала відома українська поетеса Марійка Підгірянки. 23 вересня 1995 року наш курінь одержав число і це був другий у станиці курінь, який мав число. Першою зв'язковою до 1996 року була Оля Васьків, далі до 1999 року - Люба Терлецька, а зараз на посаді зв'язкової - Оксана Таран. Від 1994 року у складі куреня були такі гуртки: "Лебеді", "Бриндушки", "Срібні потоки", "Блискавки", "Саламандри", "Танцюючі хвилі", "Арніка", "Шальоні крапельки", а також виховниці: Оля Васьків, Люба Терлецька, Зена Вацеба, Іванка Яриновська, Надя Щупак, Ксеня Печій, Іра Данилів, Діана Волохань, Оксана Таран, Надія Опалінська. За час свого існування юначки куреня побували на різноманітних таборах, де неодноразово ставали першунками: "Чота крилатих", "Спортивне - Вишкільний Табір", "Крайовий Вишкільний Табір", "Золота Булава", "Чорний Черемош", "Школа Булавних", "Українське Джемборі", "Сокіл -95", "Месники за кров", "Стежками героїв", "Чорногора", "Дністер", "Герць", "Метаморфози" та багато інших. Брав участь у мандрівках в Гошів, Зарваницю, Крилос, Манявський скит, на гору Сокіл, Довбушанку, Маковицю, Петрос, Піп Іван, на скелі Довбуша та інші. Також курінь завжди бере активну участь у різноманітних акціях: Свято Весни, Листопадовий зрив, Івана Купала, Орлікіада та інші. Серед здобутків куреня є: I місце у змазі по куховаренню на Святі Весни-96; III місце в інтелектуальному конкурсі на Орлікіаді - 97; II місце у турнірі "Сучасна Україна і діаспора"; I місце серед глядацьких симпатій у міжстаничній пластовій зустрічі "Мавродіана-98"; III місце у номінації "Супер ерудит"; II місце за мистецький виступ; III місце у командному змазі між округами у 1999 році; I місце в Листопадовому Зриві 1999 року; II місце в Орлікіаді 2002 року (станична команда за участю юначок 22-ого); I і II місця в Рейн-Рингу „Історія Пласту і скаутського руху” м. Луцьк, I місце в станичній Спартакіаді 2004 року, а також III місце на „Зоряному Вітрі - 04” (команда спільно з 49 куренем). Дівчата завжди відвідують пластові танці, театральний гурток, вертеп, беруть участь у дебатах та самі успішно організують безліч цікавих акцій. В 2004 році проведений I-ий курінний табір „Царство Підгірянок”, на якому першункою стала пл. уч. Галя Стрипа. Всі старші юначки куреня проходили КВВ, де в 2004 р. пл. розв. Наталя Максименко стала першункою (КВВ-72).

З часом деякі підгірянки пішли з Пласту, інші - прийшли, гуртки розформувались, об'єднувались та створювались нові. Зараз курінь налічує близько сорока осіб, складається з чотирьох гуртків: "Аффи-ни", "Язикаті хробачки", "Перлини весни", "Касатки", а також двох підготовчих (на чолі з виховницями Лопушинською Юлією та Танею Проць). Діючі виховниці куреня: Леся Федущак, Оксана Криволінська, Надя Федорович, Наталя Карабин. Зв'язкова – пл. сен. Оксана Таран

А загалом ми веселі, розумні, кмітливі, шальоні, красиві, неповторні, дотепні, винахідливі, ввічливі, точні, словні, доброзичливі, дружні, прикольні, ерудовані і ДУЖЕ СКРОМНІ.

Життєпис патрона

Зоря Марійки Підгірянки засвітилась 29 березня 1881 року в селі Білі Ослави на Станіславщині (нині Надвірнянського району). Батько був лісничим, мати - дочка священика Миколи Волошина, що мав парафію в селі Заріччя біля Ділятина. Сім'я Ленертів була досить великою, крім найстаршої, мала ще п'ятеро дітей – сина і чотирьох молодших дочок. У Заріччі та Уторопах перемиріння і провела Марійка дитинство та літа юності. У 1888 році, коли сім'я обжила у новому помешканні, дівчину забрали в Уторопи. Восени цього року Марійка стала ученицею другого класу місцевої школи. Вчилась легко і охоче. Пам'ять у неї була дуже добра, прочитавши будь-яке оповідання, могла переказати його ледь не дослівно. Після закінчення

початкової школи (6 класів) у 1893 році вирішила продовжити навчання самотужки. Матеріал за програмою сьомих - восьмих класів їй допомагали опанувувати вчитель з Утороп Райт, а також дідусь. Марійка успішно склала іспити за восьмикласну жіночу віділкову школу, яка давала неповну середню освіту. Після іспитів у Коломиї готувалась за програмою учительської семінарії. Віршувати почала десь у 13 - 14 років. Першою була чотирирядкова строфа польською мовою - напис на стрічці до похоронного вінка. До української мови Марійку привернув Шевченківський "Кобзар". Працюючи з вересня 1900 року вчителькою Уторопської школи, Марія Ленерт завжди запроваджувала щось нове у шкільну практику. У 1903 році газета "Діло" надрукувала вірш "Ой не нам в кайданах ходити", підписаний "Марійка Підгірянка". Хто тоді міг подумати, що впродовж десяти років це ім'я не сходитиме із сторінок газет, журналів, антологій, читанок, букварів, календарів, які друкувались у Львові, Коломиї, Харкові, Ужгороді, Тячеві, Чернівцях, Вінниці, Празі, Кракові, Варшаві, Відні, Канаді та США. 1904 року у Львові вона познайомилась з учителем Скалатського повіту А. Домбровським, людиною прогресивних поглядів, активним діячем учительського руху, автором ряду підручників, невтомним агітатором радикальної партії. Невдовзі (31 жовтня 1905 року) їх повінчав священник Кобринський. З початком листопада 1905 року молоде подружжя перейшло працювати у село Рибне - Августин Антонович завідувачем, а Марія Омелянівна - вчителькою. 12 жовтня 1906 року народила сина Остапа. Наступного року виїхала у Буркут на лікування озоном, бо лікарі знайшли у неї туберкульоз. Прагнучи перешкодити політичній діяльності, влада вирішила розлучити подружжя. А. Домбровського переводять у Ворону Коломийського повіту, а Марію Омелянівну залишають у Рибному. 1 квітня 1908 року у подружжя народжується другий син, якого назвали Романом. 14 квітня 1914 року здійснилось гаряче бажання Марійки Підгірянки - у неї народилась донечка, яку охрестили Дарією. 30 жовтня російська польова жандармерія оточила школу, провела обшук і всі друковані і рукописні твори М. Підгірянки пропали у загребутих руках губернатора завойованої Галичини - графа Бобринського. А. Домбровського заарештували, та на початку лютого 1915 року російська адміністрація полишила Ворону, і Домбровські вирішили покинути Галичину. Взявши дітей та найбільш необхідні речі, добралися в Отинію до вагона військового поїзда, який відправлявся в Будапешт. Проте у Ворохті цей поїзд було затримано, всіх чоловіків віком до 50 років, у тому числі і Домбровського, змобілізували до австрійської армії. Марійка Підгірянка з чотирма дітьми на руках поїхала у невідоме, і з великими пригодами опинилась, незабаром, у бараках Гмінду. Після першої світової війни вчителі оселяються у селі Заріччі на Перечинщині. Там М. Підгірянка працює з 1919 року, А. Домбровський приїжджає сюди у 1922 році. Подружжя одержало призначення в одну з найкращих шкіл - у Порошкове. Тут і відсвяткувала М. Підгірянка 25 - річчя трудової діяльності. З першого серпня 1927 року її було звільнено з роботи і попереджено, що протягом 3-ох місяців вона повинна полишити кордони держави. Заява А. Домбровського у представництво польського уряду про видачу паспорта на повернення у Польщу зустріла відмову, тому він вирішив спробувати перетнути кордон нелегально і все ж повернутись на Галичину. А М. Підгірянка знайшла тимчасове пристанище - місце домашньої вчительки у сім'ї А. Франко - Ключко. Незабаром польське консульство видає їй, як воєнній виселенці, паспорт на повернення у Польщу. Тому вона приїхала до чоловіка у Львів. У цей час помер її батько Омелян Ленерт. З 1 вересня 1928 року М. Підгірянка вчителює у селі Антонівка. Також М. Домбровська організувала вечірню школу для неграмотних селян і дуже прихильно та терпляче ставилась до її відвідувачів. З 1 серпня 1938 року А. Домбровська займає посаду директора чотирикласної школи сусіднього села Братиків. У перші дні квітня 1941 року стався нещасний випадок, який надовго прикував М. Підгірянку до ліжка, позбавив радості учительської праці та вирвав перо із рук на багато років. Того злочасного дня пішла вона у Нижнів позичити кілька книжок у бібліотеці. Коли поверталася додому, несподівано потрапила під копита сполошеного коня, який передніми ногами перескочив через голову, а задніми, підкованими, вдарив у плече. У травні 1957 року подружжя Домбровських діждалося пенсії за вислугу років і 27 вересня виїхало у село Рудне Пустомитівського району. 1959 році М. Підгірянку прийняли у спілку письменників України. У березні 1962 року громадськість Львівщини відсвяткувала 80 - річний ювілей М. Підгірянки.

18 травня 1963 року пішла з життя і преса повідомила про смерть найстаршої української поетеси. Поховали Марійку Підгірянку 20 травня у Львові на Личаківському кладовищі.

Курінь УПУ ч. 27 ім. Володимира Івасюка

Історія куреня

Про історію куреня відомо досить мало, оскільки зв'язкові куреня мінялись дуже часто, а курінь вів не постійну працю. Патроном було обрано відомого українського композитора Володимира Івасюка, а барвами кольори – білий, синій, червоний (кольори першого фестивалю української пісні “Червона Рута”). Відомо що цей курінь перший в станиці отримав число тобто 27. За час існування в курені було три етапи праці. Перший – за існування гуртків “Опришки”, “Сіроманці”, “Кажани”, “Боривітри”, “Орлани” та “Соколи”, зв'язковим був ст. пл. Богдан Місюга. Далі в курені було затишшя, до приходу в 1999 році на посаду зв'язкового ст. пл. Павла Білоуса, ОЗО. Курінь вів активну працю в станиці і налічував два гуртки (“Невідомі”, “Восьминоги”). З 2001-2003 зв'язковим був ст. пл. скоб Олег Тхорівський, ОЗО. З 2003 року з приходом нового зв'язкового ст. пл. Руслана Марцінків, ОЗО в курені розпочався новий(третій) етап праці, що триває і до тепер. Зараз в курені два гуртки “Беркути” та “Карпатські Вовки”.

Життєпис патрона

Народився Володимир Михайлович Івасюк 4 березня 1949 року у районному містечку Кіцмань Чернівецької області в сім'ї вчителів Михайла та Софії Івасюків. Вже у три роки він проявив величезну увагу до музики, з цікавістю спостерігаючи за репетиціями учительського хору, на які його часто брали батьки. У 1954 році батько композитора разом з іншими жителями Кіцмані добивається, аби в містечку відкрили музичну школу, і п'ятирічний Володя потрапляє в підготовчий клас філії Чернівецької школи №1, де починає оволодівати скрипкою. А в 1956 році іде у перший клас середньої школи. Хлопець проявив неабиякі нахили до гри на скрипці, його запрошують грати на місцевих оглядах художньої самодіяльності, на батьківських зборах, на концертах для робітників та колгоспників. За свою чудову гру Володя отримує від земляків подарунок — гарну справжню німецьку скрипку.

Вчитель хлопця у музичній школі Юрій Візнюк вмовляє батьків продовжити музичну освіту дитини, тож після закінчення шостого класу Володя вступає в Київську музичну школу для обдарованих дітей імені М. Лисенка. Але навчання і виснажлива робота над собою, проживання в гуртожитку далеко від батьків позначились на здоров'ї підлітка і він, відмінник, після першого семестру повертається в Кіцмань, де продовжує навчання в середній школі та музичній школі за класом фортепіано. В 1964 році Володя створює в школі ансамбль «Буковинка» й пише для нього свої перші пісні, серед яких найперша — «Колискова». Колектив здобуває перемоги на кількох самодіяльних конкурсах, іде до Києва, там його помічають, запрошують на обласне телебачення, нагороджують подорожжю по Дніпру. Що важливо, пісні юного композитора запам'ятовуються, й невдовзі до нього звертаються з проханнями надіслати ноти й тексти пісень.

Попри заняття музикою справи у школі йшли прекрасно. За кілька місяців до її завершення Володя — один з небагатьох претендентів на золоту медаль. Саме тоді трапляється безглузда випадковість, яка невдовзі породить стільки життєвих труднощів та душевного болю. Під час прогулянки парком хтось з хлопців вирішив закинути картуз на гіпсовий бюст Леніна, що й було зроблено. Усвідомивши крамольність такого вчинку, друзі беруться знімати картуза. Але хто знав, що бюст не закріплений? У ході “операції” “вождь” падає, хлопці потрапляють в міліцію на 15 діб, відкривається «Справа Володимира Івасюка». Відразу постало питання про виключення з комсомолу, вигнання зі школи і позбавлення атестату. Батьки зробили все, що могли. Володя отримав атестат з четвірками з історії СРСР і суспільствознавства. Сім'я переїжджає до Чернівців. Володя блискуче здає екзамени в медичний інститут і його зараховано на перший курс лікувального факультету. Радості не було меж, але хтось повідомив про його “справу”, і 31 серпня 1966 року Володимира звинувачують у тому, що він нечесним шляхом пробрався в лави студентів і при всіх зачитують наказ про його виключення.

Юнак витримує цей удар і продовжує боротьбу за своє майбутнє. Він іде працювати слюсарем на завод «Легмаш». Коли профспілковий діяч Леонід Мельник дізнається, що Володя музикант, то доручає йому створити і вести заводський хор. Невдовзі цей хор починає займати провідні місця в оглядах художньої самодіяльності, на виступах ансамблю акомпанує сестра Володі Галя, хористи виконують Володині пісні. На хвилі натхнення Івасюк ризикує і під псевдонімом Весняний

надсилає на конкурс до 50-річчя Жовтня пісні «Відлітали журавлі» та «Колискова для Оксаночки». Отримує першу премію.

Через рік за рекомендацією «Легмашу» Володя вступає в Чернівецький медінститут. Він симпатичний усім, його відразу ж обирають старостою групи, запрошують в оркестр народних інструментів «Трембіта», в камерний оркестр медінституту. Після закінчення третього курсу Володя починає працювати над піснею «Червона рута». Хоча й до цього було багато пісень про загадкове зілля руту-м'яту, саме «Червоній руті» судилось полонити стільки сердець своєю ліричністю та своїм романтизмом. Коли Володя запропонував показати «Червону руту» й «Водограй» в передачі українського телебачення «Камертон доброго настрою», з'ясувалось, що нікому виконати жіночу партію, оскільки всі роз'їхалися на літні канікули. Тоді запросили володарку чудового сопрано, вчительку музичної школи №1 Олену Кузнецову, і разом з нею Володя впродовж двох тижнів давав життя новій пісні. І ось, 13 вересня 1970 року на Театральному майдані Чернівців у присутності тисяч чернівчан і на очах мільйонної глядацької аудиторії постала чудові пісні — перший великий тріумф молодого митця.

У 1971 році в Карпатах був знятий фільм «Червона рута», в якому брали участь Софія Ротару, Василь Зінкевич, Назарій Яремчук, Раїса Кольца, ансамблі «Смерічка» і «Росинка». Це був перший український музичний фільм. У ньому прозвучали пісні Івасюка, Дутківського, Скорика. Цього ж року у передачі ЦТ «Алло, ми шукаємо таланти!» звучить нова Володина пісня «Водограй». Навесні 1972 року починається львівський період у житті Володі: він переїжджає до Львова, де стає студентом підготовчого композиторського факультету Львівської консерваторії та переводиться на IV курс Львівського медичного інституту. Розширюється коло мистецьких знайомств. І праця, невтомна праця. Створює пісні: «Я — твоє крило», «Два перстені», «Наче зграї птиць», «Балада про мальви». Незабаром відбулась ще одна важлива подія — його пісню «Балада про дві скрипки» виконала молода співачка Софія Ротару, яка вже була відома як переможниця Всесвітнього фестивалю молоді й студентів у Софії за виконання народних молдавських пісень. Згодом вона виконуватиме багато творів Івасюка, а у 1974 році з «Водограєм» стане лауреатом фестивалю естрадної пісні «Сопот-74». Саме тоді вперше на міжнародному конкурсі прозвучала українська пісня. Про Володю дуже багато писала польська преса, перекладала й друкувала тексти його пісень.

1974 рік в біографії Івасюка відзначився ще двома моментами: його обирають делегатом XXII з'їзду комсомолу від Львівської області, того ж року він стає студентом підготовчого відділення Львівської консерваторії по класу композиції. У 1975 році він пише музику до спектаклю за романом О. Гончара «Прапороносці» і здобуває диплом першого ступеня. Однак, коли справа торкнулася висунення кандидатури Івасюка на присудження Шевченківської премії за спектакль, хтось викреслив його прізвище. А потім згоріли декорації до вистави... Тоді ж був знятий фільм «Пісня завжди з нами», у якому прозвучало шість пісень Івасюка. Володя проводив дуже багато часу на зйомках, тому пропустив чимало занять. Це стало причиною його виключення з консерваторії. Пише музику до вистави «Мезозойська історія» у Дрогобицькому обласному муздрамтеатрі.

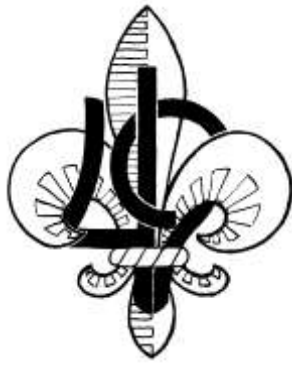
Через три роки ціною великих зусиль він поновився у консерваторії в класі Лешека Мазепи. У видавництві «Музична Україна» виходить збірка пісень Івасюка «Моя пісня». Софія Ротару з піснею Володимира «У долі своя весна» перемагає на фестивалі «Сопот-77», а сам він працює над підготовкою платівки-гіганта. Як згадує київський звукорежисер М. Дідик, право на платівку-гігант мали лише члени Спілки композиторів, Володя ж тоді був звичайним студентом консерваторії. Тому «гігант» дався йому дуже важко, але коли він вийшов, то розійшовся вміть. Поруч з всенародною любов'ю свою «увагу» демонструє «рідна» партія. Секретар парторганізації консерваторії пропонує Володимирі написати заяву про вступ у КПРС, мовляв так йому буде легше. Але громадське життя триває. У 1978 році Володя перемагає на всесоюзному конкурсі молодих композиторів у Москві і отримує дипломи II ступеня за «Сюїту-варіації для камерного оркестру» та «Баладу про Віктора Хара». Львівська комсомольська організація збирає документи для висунення Івасюка на присудження премії імені Островського, його запрошують до участі в роботі журі республіканського конкурсу молодих виконавців. Він дає інтерв'ю, про нього пише преса, його пісні звучать на радіо. Однак із виставою «Прапороносці» Івасюк не потрапляє в число претендентів на премію Островського. Про це він дізнається у Хмельницькому. А коли 24 квітня повертається до Львова, то за якимось дзвінком-викликом в обід одягається, йде до консерваторії і більше не повертається.

18 травня 1979 року тіло Володимира Івасюка знайшли у військовій зоні Брюховицького лісу недалеко від Львова.

Ховали Володимира 22 травня, в день, коли прах Великого Тараса перевезли на Україну.

Курінь УПЮ ч. 49 ім. Івана Миколайчука

Історія куреня

На початку 90-х років в Івано-Франківську існував гурток юнаків "Вовчі ягоди" (виховник ст.пл. скоб Остап Стасів). 1994 році юнаки цього гуртка створили нові юнацькі гуртки з яких планували створити курінь. Так 05.02.1995 р. на перших підготовчих сходах з гуртків "Москіти" (виховник ст.пл. Ігор Дрогобицький), "Мантиспи" (виховник ст.пл. скоб Остап Стасів) та "Шершні" (виховник ст.пл. скоб Остап Стасів) було утворено підготовчий курінь УПЮ, на цих же сходах було обрано патрона куреня – Івана Миколайчука, барви куреня – зелений, червоний, чорний та перший курінний провід. Зв'язковим новоутвореного куреня став ст.пл скоб Остап Стасів. Проіснувавши два роки курінь одержав своє число – **49**. В 1995 р. підготовчий курінь вперше прийняв участь у "Між курінних спортивних змаганнях", де зайняв почесне 2 місце. В 1995 році відбулося перше об'єднання гуртків – "Мантиспи" та "Шершні" об'єдналися в гурток "Звіробой" (виховник ст.пл. скоб Остап Стасів). В липні 1996 року був проведений перший курінний стаціонарний табір "Мандрівка в Австралію" (комендант ст.пл скоб Остап Стасів) на оселі поблизу с.Луквиця. На початку 1996 р. відбулося на базі гуртка "Москіти" утворення нового гуртка "Москіти & Слоненята", а в жовтні утворився гурток "Бурундучки" (виховник ст.пл. скоб Остап Стасів), в грудні - "Койоти" (виховник ст.пл. Павло Теличко). На протязі 1995-1999 рр. курінь активно приймав участь у різноманітних акціях та активно працював для власного розвитку, в цей період юнацтво куреня відбуває різні крайові табори (стає першунами), приймає участь та перемагає у спортивних та інтелектуальних змаганнях (1 місце на "Пластових Олімпійських іграх 1998р", 1 місце на "Станичному інтелектуальному змазї" – 1998р., "Кубок Окружних Чемпіонів" – 1999р.). Літом 1999 року було проведено другий курінний табір "Сила Струму" (мандрівний по маршруту с.Ясіня – Писаний Камінь, комендант ст.пл. скоб Остап Стасів). Цього ж року відбулося об'єднання гуртків "Бурундучки" та "Койоти" в новий гурток з назвою "Буркоти" (виховник ст.пл. Павло Теличко) та створення двох нових – "Дятли" (виховник ст.пл. Микола Боднарук, ЛЧ, а з листопада 2003 р. – ст.пл. скоб Юрко Лучин, ЛЧ) та "Бобри" (виховник ст.пл. скоб Остап Стасів, з вересня 2001 р. – пл. скоб Юрко Лучин), весною 2004 року перейменованій на "Злюки Бобри".

Пік свого розвитку курінь досяг в 2000 році. В цей рік курінь святкував своє 5 річчя, до такої знаменної події курінь провів ряд акцій присвяченій цій даті – серед яких ретроспектива фільмів Івана Миколайчука в кіно театрі "Космос", пластова Спартакіада, ... Цього ж року було створено новий гурток "Цвітна капуста" (виховник ст.пл. Микола Боднарук, ЛЧ). Кінець 2000 року завершився здобуттям куренем звання **"Курінь року"**. В 2001 році курінь був організатором станичного "Свята Весни". Кадра Виховників куреня в 2002 році в рамках проведення "ЮМПЗ" була організатором мандрівного табору "Смотрич", зокрема комендантом був ст.пл. Микола Боднарук, ЛЧ, а бунчужним - пл. скоб Юрко Лучин, ЛЧ. Осінь 2002р. знаменувалась зміною в курені зв'язкового, ним став ст.пл. Роман Онуфрїїв, ОЗО. В 2003 році курінь поповнився двома новими гуртками: в квітні "Карасі" (виховник ст.пл. Микола Боднарук, ЛЧ, з листопада 2003 р. виховник ст.пл. Дмитро Бачевський, а з травня 2004 р. – пл. розв. Богдан Боднарук) та у вересні "Кукарачі" (виховник пл.розв. Андрій Кутинський); також провів у липні курінний сплав рікою Дністер по маршруту м.Заліщики (Тернопільська обл.) – м. Хотин (Чернівецька обл.) комендантом сплаву був ст.пл. скоб Юрко Лучин, ЛЧ.

2004 рік в житті куреня відбулися зміни - новий зв'язковий, ним став ст.пл. скоб Юрко Лучин, ЛЧ. Цього ж року зусиллями куреня було проведено два курінних табори: стаціонарний "Тінь Сонця" та мандрівний "Шлях Аріїв" комендантом на двох таборах був ст.пл. Микола Боднарук, ЛЧ. На даний час, тобто осінь 2004 року курінь складається з трьох гуртків: г.ч.1 "Бабах і семеро зномів" ново об'єднаний з гуртків "Дятли" та "Злюки Бобри"

(8 осіб)

г.ч.2 "Карасі" (9 осіб)

г.ч.3 "Кукарачі" (8 осіб)

з Кадри Виховників у складі ст.пл. Павла Теличка; ст.пл. Миколи Боднарука, ЛЧ; ст.пл. Дмитра Бачевського; пл.розв. Андрія Кутинського; пл.розв. Богдана Боднарука та зв'язкового ст.пл. скоба Юрка Лучина, ЛЧ.

Життєпис патрона

Життя Івана Миколайчука було піснею... Народився митець 15 червня 1941р. в с. Чорторія. У сім'ї було 13-ро дітей. З дитинства Івана поглинув чарівний світ гуцульських легенд, звичаїв, казок. В цьому світі були мавки та чугайстри, перелети, відьми і чортяки. З приходом Радянської влади все це відійшло у минуле, але слід у душі хлопця залишило назавжди. Митець до самої смерті залишився частиною свого народу і у майбутньому житті, у подальшій праці він надзвичайно тонко і майстерно відображав дух гуцульщини.

У селі часто ставилися різні сценки; щомісяця – спектакль (у репертуарі були: “Наймичка”, “Безталанна”, “Ой не ходи Грицю”). Глядачі часто бували акторами, а актори – глядачами, хоча ролі старих персонажів грати не хотів ніхто. І ось, саме через це, Іванові одного разу запропонували роль діда Івана, батька Софії з “Безталанної”. Це й було поштовхом до подальшої праці. За три подальші роки юнак брав участь у 36-и прем'єрах і, як він говорив згодом, перед ним не стояло питання “КИМ БУТИ?”. У 19-ть років Іван помандрував до Чернівців, вчитися на актора. Там потрапив до музичного училища, директор якого визначив, що Іван буде вчитись грати на трубі. Тут (у Чернівцях) вперше було ним побачено “живий” кінофільм, що наповнив душу хлопця здивуванням, подивом, причепністю та таємністю. А далі – студія при Чернівецькому обласному театрі. Подати документи у ВДК він не наважувався (хоча дуже тягло в режесуру), ось чому поступив на акторський факультет Інституту ім. Карпенка-Карого. З другого курсу почав потрапляти у відомі картини (“Сон”, “Тіні забутих предків”) та до знаменитих режисерів (С.Параджанова, В.Денисенка). Найвідоміші картини, в яких знімався Іван Миколайчук, це – “Сон”(роль Т.Г.Шевченка), “Гадюка” (роль Ваньки Бикова), “Бур'ян”(роль Данила Мотузки), “Кам'яний хрест” (роль сина Івана Дідуха), “Звільнення” (роль Савчука), “Білий птах з чорною відзнакою” (роль Петра), “Захар Беркут” (роль Любомира), “Пропала грамота” (роль козака Василя), “Комісари” і т.д. Були фільми, що створювалися спільно з кінематографістами інших країн: “Всупереч усьому” (роль Йона), болгарські фільми “Третя від землі” і інш. Свого зросту і сили, за словами самого Івана, він досягнув у таких фільмах: “Білий птах з чорною відзнакою”, “Захар Беркут”, “Комісари”. Працював митець і в галузі режесури. Тут його деб'ютом став сценарій до фільму “Вавилон ХХ”.

Як і кожен актор, мав Іван особисті прийоми своєї праці, власні рецепти до неї. Зокрема, граючи роль, завжди старався зрозуміти філософію персонажу, проникнути в його душу, психологію; старався визначити “Больовий поріг” героя, адже сам говорив, що “родзинкою мого акторства є сприймання болю, я говорю про чужий біль, свій – він завжди болить. Скільки ти можеш прийняти чужого болю, настільки ти людина...”. Метою режесури, як професії, Іван Миколайчук вважав створення унікального, нового світу.

Сьогодні ми можемо говорити про те, що руками цього митця створено підвалини, основи української кінематографії. Але мало хто здогадується, якою ціною створювалося все це (згадаймо тільки заборону фільмів “Тіні забутих предків”, “Білий птах з чорною ознакою”). Та все ж Іван працював і своєю працею підтримував і надавав насаги іншим людям, кидав виклик тоталітарній системі. Василь Вітер говорив, що Іван був пророком, що жив у зовсім іншому вимірі і вмів заглядати у сутність речей. Можливо, так воно й було.

Потрібно сказати, що Іван був непоганим письменником (ця сторона його життя є невисвітленою до тепер), розбирався у музиці (згадати б лише його варіант пісні “Розпрягайте хлопці коні”, у фільмі “Пропала грамота”).

Останні десять років Іван Миколайчук Майже не працював. Незважаючи на недугу, старався залишатись таким, яким був завжди: веселим, життєрадісним, діяльним. Таким і залишився у спогадах Ніни Матвієнко, Леоніда Осики, Валентини Ковальської і, звісно, Марічки Миколайчук... Смерть прийшла у серпні 1987р. Поховано митця на Байковому кладовищі у Києві.

Залишились його кінофільми, що здобули визнання в усьому світі, залишились спогади його друзів: Д.Павличка, Ф.Стричука, І.Драча і інш. Але в пам'яті нашого народу образ Івана Миколайчука, видатного актора, сина України, буде жити завжди.

Іван Миколайчук не потребує слави ані нового Довженка, ані нового Шевченка, як це намагається дехто проголосити – з найкращих, звичайно, міркувань. Ні до чого все це йому. Іванові й власної слави, я впевнений, вистачить. Його і посмерті треба приймати і розуміти таким, яким він був за життя: Іваном Миколайчуком, а більше ніким.

Йому присвячено такі твори як: книга “Іван Миколайчук. Білий птах з чорною ознакою” (впорядник – Марія Миколайчук), документальний фільм Василя Вітра “Іван Миколайчук. Тризна”, багато заміток, спогадів, розповідей на сторінках преси.

Курінь УПЮ ч. 59 ім. Степана Ленкавського

Історія куреня

А почалось все далекого 1995 року, коли 27 квітня два самостійні гуртки *Гризлі* і *Едельвейс* вирішили об'єднатись і створити щось одне ціле, що і стало початком життя нового куреня ім. Степана Ленкавського під номером — 59.

Першим зв'язковим був обраний пл. сен. Василь Іваночко — znana людина не тільки в Івано-Франківську, але й і в цілій Україні завдяки своїй діяльності у видавництві *Лілея-НВ*.

Минав час... В курені виховується все більше і більше лідерів, які невдовзі стають самі виховниками і створюють власні гуртки. Поступово і помітно курінь набирає великих обертів, що виливається у велику кількість акцій, подій,

мандрівок організованих Ленкавцями.

Невдовзі друга Іваночка замінює його вихованець Роман Онуфріїв, член *Ордену Залізної Остроги* (псевдо *Голубець*), який продовжує розвивати курінь і додає юнакам ще більшого націоналістичного духу. В цей період Ленкавці масово відвідують спеціалізовані табори, а саме: *Легіон*, *Золота Булава*, *Чота Крилатих*, *СВТ* — де себе показують з найкращого боку.

В 2002 році місце зв'язкового посідає Ігор Шевчук (тепер уже також член *Ордену Залізної Остроги*, псевдо *Сіроманець*). Після його приходу, в курені з'являється пісня-гімн *Марш Юнацтва ОУН*, яким хлопці закривають курінні сходи. Також постійно плакаються і розвиваються традиції Ленкавців. Команди куреня постійно беруть участь в акціях різного типу. Відвідують різні табори. На ЮМПЗ два юнаки з куреня стали першунами своїх під таборів. Також у активі наших команд перше місце у Листопадовому Зриві (2003р.), Крайовій Спартакіаді (2003р., 2004р.) був проведений перший курінний табір "До крові" (комендант - ст.пл.скоб Ігор Шевчук, ОЗО). Табір складався з двох частин: стаціонарна для молодшого юнацтва, мандрівна для старшого юнацтва. На цьому таборі добре себе проявив курінний суддя Юрко Дзвінчук, він і став першуном табору.

Також юнаки активні в громадському житті, а найстарші з них паралельно належать до інших організацій націоналістичного спрямування. Тож курінь ще досі не втратив своєї національної свідомості, а навпаки її розвиває. Дискусії типу—*Чи варто вживати алкоголь і тютюн?* — взагалі обговоренню не підлягають.

На сьогодні курінь УПЮ число 59 імені Степана Ленкавського налічує 4-й повноцінні гуртки з різними віковими категоріями, а саме: *Дикобрази* (15-16р.), *Громовержці* (14-15р.), *Алігатори* (13р.) та наймолодші *Довгопяти* (12 р.)

За період існування куреня в ньому були ще такі гуртки, як *Кавалки*, *Скорпіони*, *Нечуй-вітри*

Всього Ленкавців — понад сорок чоловік і курінь є найчисельнішим і чи не найактивнішим в станиці Івано-Франківськ.

Чому ми обрали саме Степана Ленкавського своїм патроном - тому що він був другим, після Донцова, ідеологом українського націоналізму, тому що саме він першим написав декалог, яким керувались пластуни в лавах УПА в Другій Світовій бо гідний він щоб його наслідували і брати з нього приклад, і просто тому, що він був справжнім романтиком... Останнє, до речі, дуже добре відображається в його праці:

Смерть романтиків річ недобра... Романтики не можуть бути останніми, бо це кінець великого льоту людського роду до недосяглих нікому цілей. А чим жити, коли нема за чим досягти ти? Чи можна жити для того, щоб мати холодильник у хаті, телевізор і ще якийсь сучасний предмет, досягальний за гроші? Факт досягальності вбиває сенс життя, розмах крил, навіть можливість будь-якого льоту. Як добре, що за недосяжними для нас обр'ями Карпат мерехтять ще дальші верхів'я Ельбрусу, на яких мусить бути застромлений нашими руками наш прапор, і що за таку нікому персонально не потрібну декорацію Кавказької гори треба платити не грішми, але своєю власною головою."

Важко не погодитись. Правда?

"Змагатимеш до поширення сили, простору Української Держави."

Саме ця десята заповідь стала

слави, багатства й

найактуальнішою на

сьогодні і тому, обравши її, як гасло куреня, ми не марно носим її на своїх курінних футболках, та стараємось жити за нею.

Життєпис патрона

Декалог українського націоналіста на сьогодні вже став законом-легендою української національно-визвольної боротьби. Про 10 заповідей українського націоналіста відомо кожному свідомому українцеві.

А перша точка “Здобудеш Українську державу або згинеш в боротьбі за Неї” є гаслом більш як півстолітніх визвольних устремлінь українства ХХ ст. Але мало хто знає, що створив Декалог галичанин з-під Станіслава...

“Ідеолог ОУН”, “Монах організації”, “Аскет Організаційного життя”...— це далеко не вичерпний перелік епітетів, якими характеризують Степана Ленкавського.

Степан Ленкавський народився 6 липня 1904 року в селі Угорники Станіславівського повіту в родині о. Володимира Ленкавського та Марії з Антульських. Він був єдиним сином у своїх батьків. Родина Ленкавських була дружньою працьовитою, що служило прикладом для парафіян.

У Фитькові, куди сім'я Ленкавських переїхала через призначення о. Володимира парохом у цьому селі, Степан Ленкавський пішов до сільської школи, а по закінченні 4 класів він вступив на навчання до Станіславівської гімназії.

Навчаючись в українській гімназії Станіслава, С. Ленкавський був свідком подій, що супроводжували процес державотворення на західноукраїнських землях: повстання в 1918р. ЗУНР, Акт соборного поєднання ЗУНР та УНР(1919р.).

Вже від 5-го класу гімназії, тобто від 1921 року, Степан Ленкавський належить до незалежної Організації Вищих Кляс Українських Гімназій. Вона виникла на поч.20-х років під впливом писання Д. Донцова та активістів УВО.

Після закінчення гімназії С. Ленкавський продовжує навчання у Львівському університеті. У ньому він студіює курс стислої філософії. Одночасно він все глибше поринає в політичне життя.

Степан Ленкавський належав до тої найпершої групи молодих націоналістів, які активізувалися в 20-х роках зразу після програних Визвольних Змагань. Завдяки її короткій та наполегливій праці в Галичині за короткий час витворився взірець молодого, ідейного та високоосвіченого націоналіста.

Через півроку після Конгресу Українських Націоналістів, на якому було засновано ОУН, було написано Декалог. Сталося це влітку 1929 року.

Ось дослівний виклад Декалогу.

“Я дух одвічної стихії, що зберіг тебе від татарської потопа й поставив на грані двох світів творити нове життя.

1. Здобудеш Українську державу або згинеш в боротьбі за Неї.
2. Не дозволиш нікому плямити слави, ні чести Твоєї Нації.
3. Пам'ятай про великі дні наших Визвольних Змагань.
4. Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба.
5. Пімсти смерть Великих Лицарів.
6. Про справу не говори з тим, з ким можна, а з тим, з ким треба.
7. Не завагаєшся виконати найнебезпечнішого чину, якщо цього вимагатиме добро справи.
8. Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів Твоєї Нації
9. Ні просьби, ні грозьби, ні тортури, ані смерть не приневолять Тебе виявити тайни.
10. Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства й простору Української Держави”.

2 листопада 1931 року С. Ленкавського заарештували у Польщі. Саме сюди, очевидно з потреби підпільної конспірації, він перебирається зі Львова у 1930 році і продовжує студіювати стислу філософію в Ягайлонському Університеті.

За те, що Степан Ленкавський брав активну участь в проголошенні української державності у Львові в червні 1941 року, він був ув'язнений німецькою окупаційною владою. Його посадили до в'язниці по вулиці Лонцького у Львові, пізніше він був переведений до краківської тюрми “Монтелюпіх”, а звідти до Освенціму (нім. назва “Auschwitz”).

По війні С. Ленкавський жив у Мюнхені, де займався журналістикою. Після смерті С. Бандери перейняв провід ОУН.

Помер Степан Ленкавський у неділю 30 жовтня 1977 року в Мюнхені. Його поховано на українській частині кладовища Вальдфрідгоф неподалік від могили Степана Бандери. Грудку рідної землі з міста Києва поклав на його могилу Голова Проводу ОУН Ярослав Стецько.

У вічність відійшов великий подвижник Націоналістичного Руху та Творець Декалогу українського націоналіста.

Підготовчий курінь УПУ ім. Княгині Романової

Історія куреня

Створився цей курінь 25 травня 2003 р.Б. Це офіційна дата створення, а зародився він тоді коли на з'явилася на світ Княгиня Романова, патрон куреня. В історії вона відома як мати Данила Галицького, дружина князя Романа Мстиславовича. Курінь створився у невеличкому місті Золочеві на Львівщині. Воно славиться своїми замками, монастирем. Мабуть тому ми вибрали це місце. Воно навіює і створює атмосферу давніх часів. Всім здалося що сама Княгиня присутня. В ночі 24 травня була зроблена величезна ватра під яку довго співалися пісні. Ще ніхто ні про що не здогадувався. Рівно о 23.30 вона майже погасла, але жаринки горіли і освітляли, ніби далекі ліхтарі місце. О 00.00 зробили збірку, хорунжі винесли прапор. Було не довге відкриття, після якого було заприсяжено і іменовано декілька людей. Також було створено гурток "СБ" („Сріблясті Блискавки"). Золочевські замки були навколо місця, де розбив невеличкий табір курінь, і були ніби охоронцями. А Княгиня, яка була буцімто присутня благословляла нас на крок до створення. Отже 25 травня 2003 р.Б. офіційна дата створення куреня ім. Княгині Романової.

На даний час курінь налічує 3 гуртки: НВ („Незгасаючі Вогники"), „ФХ" („Фіалкові Хмарки"), „Арніка". Курінь процвітає у одній із найкращих станиць України – Івано-Франківській.

Життєпис патрона

Проживала Княгиня в Галицькому князівстві де правив її чоловік Роман Мстиславович. Точної дати її народження і смерті не зазначено. Вона була відома в історії як мати Данила Галицького і дружина князя Романа. Після смерті чоловіка на його місце мав стати старший син Данило, але він був ще замалий, тому керівництво князівством взяла в свої руки мати. Від тоді вона стала називатись Княгиня Романова. За її спиною творились плітки, брехні, інтриги. Але вона це витримувала. Робилося все можливе, щоб вона не стала княгинею і малий Данило не став князем. Заради блага синів вона виїхала з князівства до Угорського короля. Але вдруге вона не вийшла заміж хоча угорський король був не проти. Та вона кохала свого покійного чоловіка і була йому вірна, хоч і його не було на світі. Вона правила князівством з Угорщини. Коли Данило підріс, вони вернулись в Київську Русь. Княгиня здобула собі славу, виховала синів і пішла з життя, залишивши помітний слід в історії, і в житті куреня. Саме тому ми вибрали її патроном. Вона відображає силу, мужність, доброту, правду і красу.

Адресар курінних діловодів:

к. ч. 22 ім. М. Підгірянки

Курінна – Христина Іванаускайте (вул. Федьковича 7/7, тел. 58-25-29)
Курінний суддя – Ірина Герега (вул. Воїнів-Інтернаціоналістів 3а/4, тел. 4-77-52)
Курінний писар – Наталя П'яткевич (вул. Хоткевича 54/99, тел. 77-37-13)
Курінний скарбник – Юлія Томин (вул. Вовчинецька 185/24, тел.6-08-66)

к. ч. 49 ім. І. Миколайчука

Курінний – Назар Гулик (вул. Миколайчика 8, тел. 77-03-98)
Курінний суддя – Артур Хакімов (вул. Миколайчика 9/35, тел. 6-75-04)
Курінний писар – Ілля Гончаров (вул. Укр. Дивізії 1/15, тел. 77-29-48)
Курінний скарбник – Назар Днесь (вул. Укр. Дивізії 1/6, тел. 77-29-56)

к. ч. 59 ім. С. Ленкавського

Курінний – Андрій Крутий (вул. Хоткевича 44/4 кв. 57, тел. 77-11-83)
Курінний суддя – Юрій Дзвінчук (вул. Франка 48/10, тел. 55-60-23)
Курінний писар – Микола Яреновський (вул. Хоткевича 67а/5, тел. 77-66-25)
Курінний скарбник – Дмитро Ярема (вул. Хоткевича 52/4 кв. 105, тел. 6-32-54)

п. к. ім. Кн. Романової

Курінна – Христина Воронцова (вул. Маланюка 29/1,тел. 4-62-52)

к. ч. 27 ім. В. Івасюка

Курінний суддя – Ненич Остап (с.Угорники, вул. Просвіти 22, тел. 55-41-00)

Проект Б 4 (3.2) – Юнацький гурток

Я, пл. розв. Андрій Кутинський з вересня 2003 року займаюсь юнацьким гуртком "Кукарачі".

В травні 2004 я пройшов Крайовий Вишкіл Виховників ч. 72 на пластовій оселі "Сокіл".

В гуртку в різний час була різна кількість осіб (від 6 до 9). Зараз є 8 юнаків:

пл. прих. Назар Днесь,

пл. прих. Ілля Гончаров,

пл. прих. Станіслав Кодак,

пл. прих. Артур Гончаров,

пл. прих. Євген Юревич,

пл. прих. Андрій Шепета,

пл. зацік. Тарас Ткач,

пл. прих. Віктор Павелко.

П'ятеро з них незабаром стануть учасниками.

За час моєї виховної праці(з вересня 2003 до вересня 2004) з гуртком було проведено 32 сходин, 4 мандрівки.

Гурток брав активну участь у всіх акціях станиці.

В Шевченківському змазі по місту вони були III-іми. В грудні місяці гурток допомагав організовувати Андріївські вечорниці, де виконував головні ролі.

В травні "Кукарачі" (спільно з дівчатами з 22-ого куреня) брали участь в мистецькому фестивалі "Зоряний вітер" в номінації театральне мистецтво, за який одержали III-є місце. В жовтні гурток брав участь в організації Крайової Спартакіади.

Влітку, шестеро юнаків (Є. Юревич, А. Шепета, С. Кодак, Т. Ткач, А.

Хакімов, І. Гончаров) відбуло курінний табір "Тінь Сонця" к. ч. 49 ім. І.

Миколайчика і один юнак(Є. Юревич) курінний мандрівний табір для

старшого юнацтва "Шлях Аріїв" к. ч. 49 ім. І. Миколайчика. Троє юнаків(Є.

Юревич, А. Хакімов, Н. Днесь) було запрошено в підстаршину(виховниками і інструкторами) на окружний табір “Скобині крила”.

Гурток “Кукарачі” на СВ-2004

Гурток “Кукарачі” на мандрівці в музей Степана Бандери (с.Старий Угринів)

ПРОЕКТ В.1.1 - Екскурсія

*Екскурсія була
проведена для
пластунів з Луцька (з
куреня ч.9 ім. В.
Стуса) .*

*Реалізовувалась в два
етапи:*

- 1) Екскурсійна
мандрівка на гору
Явірник (через місто
Яремче) (2 дні)*
- 2) Екскурсія Івано-
Франківському (прогуля
нка старими вулицями
та архітектурними
пам'ятками міста) , а*

також відвідини
"Музею Визвольних
Змагань".

Вершина гори
Явірник (1-ий етап)

"ШВИДКІСТЬ...
— Не іоловнє"

Щиро дякуюся Індрю,
Тані, Клару і др. Уроціварю
з ітанією! Ніко - Фронтік

Фантазия

ПРОЕКТ Г.3 - Летунський Вишкіл

Вишкіл проходив з 19 по 30 квітня (по будніх днях з 17:00 до 19:00).

На вишколі були відчитані гутірки з: аеродинаміки, теорії польотів, навігації, метеорології, будови параплана, особливостей польотів на параплані.

Інструктори: Павло Машуренко, Олег Паньків (члени проводу та інструктори на таборі "Чота Крилатих").

На вишколі були присутні приблизно 15 учасників. Серед них не тільки пластуни, але й представники інших організацій ("Тінекс" – студентська біоголічна організація, АльпКлуб, "Айсек" – міжнародна студентська організація).

Був здійснений показ декількох фільмів про польоти на парашані (27-28 квітня), а також інструктаж-практикум з 1-ої медичної допомоги.

Матеріали були подані близькі, до вимог вмілості.

PS: Уявлення про теоретичну основу (матеріали, що були подані) можна дістати з книжки "12/45" ("Чоти Крилатих").

Крайовий Летунський Табір „Чота Крилатих” 2003р.

Третя проба – це найвідповідальніший етап для кожного пластуна. Тут все залежить тільки від тебе, твоїх навичок та вмінь. Здавати III-тю пробу на скоба-обсерватора вирішив не одразу, вагався, та зрештою скільки там того життя. Точкою в летунській пробі є відбути спеціалізований табір, тобто „Чоту Крилатих”. Відбувався він з 10 по 23 серпня 2003 року на оселі Чоти Крилатих в Луквиці. Чому саме в цей рік?! Ну по-перше я закінчив ліцей і успішно поступив до ВУЗу, а по-друге багато знайомих їхало в цей рік.

Табір мені дуже сподобався тим, що на перше місце тут була поставлена не пластова, а летунська програма, що я бачив вперше. При добрій для польотів і навчанні погоді всі гутірки переносилися на пізніше. До того ж на таборі зібрався особливий контингент людей з якими було цікаво таборувати, та й провід був досить хороший. Незмінним комендантом табору був Степан Красілич, людина серйозна і відповідальна. Бунчужним - Ігор Шевчук, він тоді був після ЛШ. Скажу Вам чесно, цікаво спостерігати за пластунами після Лісової Школи, вони стають якісь інші, серйозніші, уважніші, якісь зовсім не такі якими були до... Не можна не згадати про гутірки Зевса, Дубича, Захара Федорака, польоти у Павла Машуренка і Гавриша Петра, дискусії у Покійника.

Щодо подій, то вони відбувалися щодня, це польоти, і повірте політ – це справжня подія, незабутня і колосальна.

На кожному таборі, для кожного юнака за приклад є виховник. Він на час таборування є порадиником, людиною, з якою завжди можна поговорити, і крім всього він є вчителем. Таким я бачив на Чоті свого виховника Зевса. Він мав якийсь вплив на людей, незрозумілий мені. Зевс завжди жартував з нами, розповідав цікаві історії, навчав, одним словом він міг зацікавити юнацтво. На його гутірки ми завжди йшли в очікуванні чогось нового. Та й взагалі на таборі зібрався такий провід, що з ним ми ніколи не сумували.

Кожен гурток мав назву, число, знамено і провід. Навіть слово гурток було замінено на крило. Отож, моє крило носило назву „Поламані крила”. Гарна летунська назва, яка яскраво показувала наші вміння на початках таборування. Згодом крила загоювались, з’явилися нові навички, але назва залишилась.

Одними з найцікавіших гутірок були картографія, аеродинаміка і звичайно польоти. Була в нас і журналістика, і дебати, і теорія еліт. Багато гутірок були для мене новими та й для інших учасників також, і це добре, що табори не робляться під один шаблон. В цьому і можливо відмінність Чоти від інших таборів. Оскільки я здаю летунську пробу, то на таборі взяв для себе багато. Зокрема з провідництва і летунства. Перше мені допомагає у повсякденному пластуванні(та навіть у житті), друге ж у практичному.

На мою думку кожен пластун, незважаючи на те, чи він здає летунську пробу чи ні, має побувати на Чоті Крилатих. Вона змінює життя...

Чому я є членом Пласту?

В людей, що приходять в Пласт, може бути декілька причин вступу: це і пошук людей, що будуть ставитись до тебе як до особистості, друзів, бо в житті таких ще немає. Можливо для когось це кохання чи симпатія, а для декого це просто можливість „вирватись” з дому, десь помандрувати. Таких причин вступу є дуже багато, але існує лишень декілька, через які люди власне довгий час належать до Пласту. Для мене цими основними причинами є: специфічне виховання, справжнє товариство та Ідея.

Історія організації є тривала і досить насичена подіями. Починаючи з 1911 року, часу коли Тисовський заснував Пласт, і до сьогодні було виховано багато людей, які були в провіді України, а сама організація відіграла значну роль в творенні історії нашої держави. Історія не є основною причиною приналежності до організації, але приємно усвідомлювати, що ми можемо творити цю історію поряд з такими відомими провідниками Української Держави як: Роман Шухевич, Степан Бандера та менш відомими в народі генералами УПА як: Микола Арсенич, Олекса Гасин, Дмитро Грицай, Іван Климів і багато інших!

Виховання в Пласті направлене в релігійному та національному дусі і здійснюється через проведення сходин та різних пластових акцій. Юнацтво приваблюють мандрівки, теренові та спортові змаги, забави, табори і паралельно з цим воно вишколюється фізично, інтелектуально, морально та патріотично. Виходячи з юнацтва мене ніхто не примушував продовжувати ці традиції виховання, але відчуваючи за собою певний обов’язок я розпочав займатися з гуртком.

Товариство. В житті може бути багато знайомих, але мало хто з них стає справжніми друзями. В Пласті такими друзями стають майже всі, бо існує дуже багато речей, що всіх пластунів об’єднує спільною хвилиною. І ця одна хвиля це – і настрої, і мандри, і розуміння, і спільна мета.

І найголовніша причина, чому я належу до Пласту, це **Ідея**. Три головні обов'язки надали моєму життю особливого кольору (перетворивши його з чорно-білого на кольорове), перетворивши мене з сірої маси на певну особистість.

Бачачи інші патріотичні організації, як ззовні так і зсередини, я можу впевнено сказати, що Пласт є найбільш наближений до ідеалу. Але оскільки в житті немає нічого ідеального, то в майбутньому я буду намагатись зробити все для того, щоб створити перший ідеал, якомога ближче наблизити організацію до цього.

Маючи дружнє товариство і спільне виховання ми будемо впевнено боротись за свою Ідею і ми переможемо!

Красовий петунський табір
ЧОТА КРИЛАТИХ

Посвідка ч. ____

стверджує, що під роз'яз Андрія Кутинського
був/ла учасником/цею КЛТ "Чота крилатих" і має право носити таборову відзнаку.

За час табору виконав вимоги табору та
виказав добру пластову постану

СКОБ!   **ЩАСЛИВОГО ЛЕТУ ЗГОРИ НА ДОЛИНУ!**

Дано 22 серпня 2003 року Божого,
с. Луквиця, Богородчанського р-ну,
Івано-Фр. обл-ті.

Комендант: _____
Писар: _____